

nila, že úmluva o tom, do kdy depurace měla býti provedena, zejména, že se tak nemuselo státi dříve, než by žalovaní obdrželi kupní cenu, stala se napotom ať již z toho neb onoho důvodu neplatnou nebo bezúčinnou. Proto není třeba obíratí se blíže otázkou, pokud neplnění depuračního závazku, převzatého prodátelem nemovitosti, vůbec opravňuje kupitele, by zadržoval kupní cenu, a netřeba ani zvlášť zdůrazniti, že ani tehdy, kdyby bylo lze přiznati dovolatelce — jakkoliv tomu podle stavu sporu tak není — takové právo, neplynul by z toho důsledek, že by žalovaným musela postačiti pouhá projevená ochota žalobkyně zaplatiti kupní cenu, jakmile žalovaní by dostáli depuračnímu závazku, a že by žalovaní mohli býti odsouzeni odevzdati dům, aniž by tato jejich povinnost byla činěna závislou na současném zaplacení kupní ceny žalobkyní, jak patrně míní dovolatelka. Tím žalobkyně neprávem upírá žalovaným pro nesplnění hlavního závazku kupitelova z kupní smlouvy (zaplacení kupní ceny) zadržovací právo, které sama sobě osobuje (jak bylo doličeno — neprávem) z toho důvodu, že žalovaní nesplnili vedlejší závazek depurační. Zamítnutí žaloby na odevzdání domu, jak je vyslovily nižší soudy, bylo by ovšem nutným jen tehdy, kdyby se vzájemné plnění žalobkyně mělo státi předem (t. j. kdyby žalobkyně i dnes byla povinna napřed složití kupní cenu, by mohla žádati odevzdání domu, což bylo již vyvráceno), a i v takovém případě mohla by ostatně žaloba býti zamítnuta jen pro tentokráte, nýbrž jediným důsledkem toho podle ustálené judikatury může býti, že žalovaní budou odsouzeni splniti žalobní nárok proti tomu, že žalobkyně současně splní svůj vzájemný závazek tak, jak to odpovídá smluveným podmínkám. Ve věci samé nebylo však dovolacímu soudu lze rozhodnouti, poněvadž nebylo přesně zjištěno a ani jinak nelze ze spisů bezpečně seznati, které dluhy a v jaké výši měla žalobkyně podle smlouvy převzítí na srážku kupní ceny a kolik podle toho činí zbytek kupní ceny, jež bude žalobkyni zaplatiti v hotovosti.

Čís. 9473.

Vydražitelův nárok na vydání příslušenství vydražené nemovitosti, jež není již v držení povinného, nýbrž v ruce třetí osoby, nepatří do exekučního řízení, nýbrž na pořad práva.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1929, R II 411/29.)

Žalobkyně vydražila ve vnučené dražbě nemovitost. Žalobou, o niž tu jde, domáhala se na žalovaných vydání gatru, jež prý byl příslušenstvím vydražené nemovitosti a jež dřívější majitel vydražené nemovitosti prodal žalovaným. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Odvolací soud zrušil napadený rozsudek i s předchozím řízením a odmítl žalobu. Důvody: Žalobkyně žádá vydání gatru, který jest příslušenstvím nemovitosti, které nabyta jako vydražitelka ve vnučené dražbě. Podle § 156 poslední odstavec ex. ř. stane se odevzdání nemovitosti jakož i prodaného příslušenství na vydražitele teprve po splnění všech dražebních podmínek exekučním soudem

podle ustanovení § 349 ex. ř. Nelze se proto domáhati vydání příslušenství, které dosud vydražiteli nebylo odevzdáno, jako v souzeném případě, pořadem práva, při čemž jest úplně bez významu, zda jest v rukou povinného či jiné osoby. Třebaže nemovitost po poznámce dražebního řízení přešla do rukou jiné osoby než původního povinného, muselo by odevzdání proti ní býti provedeno exekučním soudem (§ 135 ex. ř.). Příslušenství sdílí osud nemovitosti jsouc jen její částí a platí proto to, co o ní, i o něm.

N e j v y š š í s o u d zrušil napadené usnesení a vrátil věc odvolacímu soudu s poukazem, by o odvolání dále jednal a znovu rozhodl.

D ů v o d y:

Soud odvolací zrušil na odvolání žalobkyně rozsudek soudu prvě stolice, jakož i řízení mu předcházející patrně pro zmatečnost ve smyslu § 477 čís. 6 c. ř. s., kterou shledal v tom, že se žalobkyně jako vydražitelka mlýna může domáhati odevzdání sporného gatru a materiálu na vozíky uvedeného jako příslušenství v odhadním protokolu reality jí vydražené jen v cestě exekuční ve smyslu § 156 a 349 ex. ř. Názoru tomu nelze v souzeném případě přisvědčiti, poněvadž gatr a materiál na vozíky, o který tu jde, není již podle přednesu stran ve mlýně žalobkyní vydraženém a tudíž v držení povinných, proti kterým žalobkyně jako vydražitelka mlýna jen v cestě exekuční s vyloučením pořadu práva mohla by se domáhati odevzdání ve smyslu § 349 ex. ř., nýbrž v rukách žalované firmy, proti níž žalobkyně nemá a v řízení exekučním nenabyla exekučního titulu, na jehož základě by se mohla na ní domáhati vydání svrchu uvedených věcí jako příslušenství mlýna jí vydraženého. Může se proto žalobkyně proti žalované jako třetí osobě na předchozím řízení exekučním nezúčastněné jen žalobou domáhati toho, by jí vydala gatr a materiál na vozíky v držení jejím se nacházející. Při tomto právním posouzení věci nemůže o zmatečnosti rozsudku soudu prvě stolice a řízení jemu předcházejícího ve smyslu § 477 čís. 6 c. ř. s. býti řeči. Poněvadž soud odvolací pro svůj odchýlný právní názor odvoláním žalobkyně věcně vůbec se nezabýval a o něm nerozhodl, bylo rekursu žalobkyně vyhověti a rozhodnouti, jak se stalo.

Čís. 9474.

Odepření podpisu protokolu poručníkem strany, jež nebyla zastoupena právním zástupcem, rovná se podání výslovného odporu podle § 215 c. ř. s.

Byla-li v tomto případě k dotazu odvolacího soudu procesním soudem potvrzena odůvodněnost odporu, netřeba dalšího šetření.

Pokud lze dluh na zákonném výživném vyrovnati započtením vzájemné pohledávky.

(Rozh. ze dne 19. prosince 1929, Rv II 53/29.)

Na základě pravoplatného rozsudku ze dne 15. prosince 1927, kterým bylo výživné, jež měl Arnošt V. jako nemanželský otec podle dřívějšího rozsudku platiti nezl. Anně M-ové penízem 125 Kč měsíčně,